

Botos Ferenc
TÜKÖRAJTÓ

Haikuk

Z-füzetek / 137

Ezredvég Kiadó,
Budapest, 2011,
56 oldal

(Erdős György emlékének)

"Színe, visszája"

Hosszú ugrással
érte el az egeret
a görény karma

Csorba kötömbök
egymásra zuhant évek
zsidótemető

Mélyben dobbantó
régvolt aranysárkány
a templom őre

Faragott kövek
rőt századok korma
ma romlott torony

Ölel temetőd
mint halálos szeretőd
te kicsiny templom

Kálvária domb

autóutak között
csak egy pillanat

Kék tárnicsvirág
tündérfátyla meglibben
búvó darázson

Hajnal előtt
hegyek ölelte rétre
leszáll a harmat

Ház előtti hárs
föld és ég közé feszül
szél nem dönti el

Feszülő trikó
alatt hasán a köldök
zárt márványkapu

Autópálya
mellett a tücsökzene
már nem hallható

A temetőben
mécsesek égnek, oldalt
legel a csorda

Fenyőtűk hegyén
ingó kristálycseppeken
tüzet gyújt a nap

Szunnyadó macska
mögött látsz megtorpanó
óvatos mókust

Szép szarvasbogár
alá terül az aszfalt
ne hagyd ott soha

Otthona sincsen
rója az utcát föl-le
figyelve körbe

Pillog a teknős
egy elúszó fatönkön
moccan a lába

Az "Edelweiss"
menedékházban láttam
havasi gyopárt

A szitakötő
dieselremegésben
ingó virágon

A keresztespók
virágzó leanderen
nyári vendégem

Egy kannavirág
mégiscsak kivirágzott
az őszi kertben

Kerecsensólyom
a lábakat meghagyta
borzvacsorának

Egy őzlábgomba
a szurdok kapujában
útjelző lámpás

Újra itt az ősz
a borszeszlángú kikerics
visszajátszható

Háromágú fűz
az alvó hajléktalant
épp betakarja

Rezgő pókfonál
gyémántokkal beszórva
ma még láthatod

Hajló fűszálon
harmatcsepp, hajnalhozó
dalol a széllel

Kristálypalota
az agárkosbor szirmán
remegő vízcsepp

Mária-illatú
rejtőző csillogás a
nyíló gyöngyvirág

Nyírfalevelek
vitorláznak a széllel
az őszi kertben

Magányos vadlúd
miért nem repültél el
megjött a tavasz

Szent Iván éjjel
jánosbogarak tánca
villog a kertben

Hörög a kutya
a kerítésen fénylő

hajnalka kékje

Szélfúttá tölgyes
kopogó szimfónia
őszül az erdő

Kiszáradt patak
a parton foszlott halkupac
egyik sem mozdul

Meggyötört rigó
repül el a hajnali
fagyos szelekkel

Jaj, szarvasbogár
tölgyfára már nem szállhatsz
eltiport egy ló

Istállócsöndben
rezgő "OM"-ot zeng egy
jólakott tehén

Jegenyesárga
szél fúj holt leveleket
az ablak előtt

Tóparti kis ház

ajtót zár most hó és jég
téli bánatom

Ó, fűszálzene
egyszólamú a széllel
a többi már csend

Cinkék a nyárfán
utolsó aranynap
gyönyörű arcú

Fehéren izzó
árokparti mécsvirág
közelg a kecske

Örvénylő cseppek
hullanak szürkéségből
szürke vizekbe

Triász hallgatás
minden négyzetméteren
fenn a hegytetőn

Téli varázslat
a gránátokkal rügyező
vadgesztenyefa

Karácsonyi dalt
ezüsthang énekelget
aluljáróban

Ecetfaágon
egy gerlepár didereg.
Hideg van. Hideg.

Rohanó patak
mélyén rejtőzve, éppen
csillan a gránát

Esett madárnak
aszfaltra törött szárnyán
kihűlő vérfolt

Földhöz szorítva
már félig eltiporva
ne add fel bogár

Egy őszi estén
megöregedett lepke
szálldos a kertben

Ó, kornistárnics
kelyhed zafirja rezzen
lepke szállt reá

Vén hárs hegyélen
sziklához gombolyulva
levele sincsen

Zöld rózsabogár
vadrózsán toroz vígan
mámoros tavaszban

Hegyi kápolna
tornya a völgyből most látszik
napba öltözve

Vizeshordóban
mindig hasával felfelé
végzi be a gyík

Búvó hóvirág
gyémántfehéren szikrázó
manólandzsahegy

Virágot lépő
hajnal gyönyörű bokája
tavaszi kertben

Éjszaka, hóban
elaludni kegyelem
öreg kutyának

Romló hópelyhek
hullanak haldokló fákra
dróthátú égből

Ó, sárgarigó
gyönyörűen válaszolsz a
telefonomnak

Folyópart, fűzfa
gyökéroltáron ülő
hajléktalannal

Hómoccanások
lopakodó tavaszillat
hegyélen, szélben

A parti fűzfa
gyökere között éppen
elfér a vándor

Levélen ingó
vizcsöppben bomlik a fény
tűnő szivárvánnyá

Tengerpart, este
a szerelem illata

itt sós, narancsos

Téli bazilika
márványba és ezüstbe
dermedő ámen

Virágok nyílnak
a búcsújáróhelyen
honvédek sírján

Ködből, falevélből
elevenedő sóhaj
a késő őszi szél

Júra-szemű gyík
romfalat bíró sárkány
azelőtti várból

Erdőhatáron
bíbortüzű prelátus
a vénséges vérbükk

Hallod-e, szaladj
te aranyos bábrabló
kerékabroncs elől

Kankalin lámpasor

múltba kövült bányáúton
sárgán világló

Romló nyárfasor
odaszorul a parthoz
víz és ég közé

Szűk utcason
betongarázsok között
nyílik a jázmin

Virágzó hársfa
mozdulatlan robogás
oldás és kötés

Ha meghal a csend
a tücskök mégsem félnek
emlékeznek rá

Csak egy villanás
a smaragdszínű szélben
szálló jégmadár

Hulló vízcseppek
kottáznak tiszta hangzást
hajnali erdőn

Ablakomon zizeg
halovány gyöngysora
meghaló csendnek

Fákon vibráló
fényjáték patakparton
talán az, ahol...

Hollók őszi szélben
kárognak arany csendet
rekedt örömmé

Megfúló kikerics
nyár végén csontbafájó
árvíz a réten

Padlásablakban
égig érő hegyre néző
fenyő, cserépben

Sziklákon porló
összezuhanó csillogás
folyó születik

Ó, napfelkelte
ablak mögé zárt macska
szemében lángolsz

Egy átszúrt bogár
vére is megméretik
azon a napon

Velem utazott
egy kis légy a sapkámon
végig a parton

Késő őszi lepke
csapong, ó, bíbor lángolás
bükktörzs ezüstjén

Útkanyarulat
aszfaltra préselt sünláb
szárad a napon

Ki fejtheti meg
a folyómederbe író
kagylók szavait

Jégtiszta szemmel
telefonfülkébe fagyott
reménytelenül

Megtorpansz, figyelsz
az erdőszélen morog
éjszaka a borz

A macska érzi
mikor kell elbújnia
ha elfogy az idő

Kihűlő szemén
kapaszkodnak a csillagok
éjszakai kutya

Eltűnő titok
nincsen már tücsökodú
az erdőszélen

Macska napozik
lombtalan fűzfán, alatta
alszik a koldus

Hulló őszi termés
nem akar megsebezni
szelídgesztenye

"A csend határán"

Tükörajtó, ó
tegnap is megijedtem
szemben magammal

Haydn kvartett szól
padon, szemben a hegyvel
várom a hajnalt

Mediterrán szem
rögtön a bokát nézi
róla álmodik

Egy pillangó ült
a lábujjamra, talán
könnyű lesz végül

Írtam csontodra
faragott keresztetmről
magamról írtam

Nézem arcodat
nemhervadó nőszírom
közelítő téiben

Hegy, tó, erdő, vár

közöttük aranyhidak
őrzőim mindvégig

Jégtiszta színek
elomló hamucsendben
kék angyal száll

Szemében álma
hullik a szilvavirág
szunnyad a kedves

Egy bezárt kapun
ott lebeg gyermekkorom
rozsdamarta lánc

Egyszer az angyal
meglátogatott téged
nem voltál otthon

Gránátszín rügyek
fénylenek a rákosztály
ablaka előtt

Hajnali szellők
csókolják lába nyomát
álomtündérnek

Hold süt szobádba
miben reménykedhetsz még
megbotló árnyék

Öreg kellékes
a konyhában motozol
lemegy a függöny

Kép, amin te vagy
mosolyodra lobban fel
kései vágyam

A templomtorony
árnyékában Ő végül
csontodra feszül

Csorduló csendben
már csukódnak az ajtók
haza kell érni

Tavaszi szélben
szagolgass virágokat
játssz gyerekekkel

Pohár boromban
bokád borostyánfénye
táncoló emlék

Téli hófelhők
között fürdőző holddal
tudsz-e még szállni

Kórházi ágyon
zuhanórepülésben
mit tehetek én

Ahol mosoly van
ott semmi más nem fér el
az árnyékodban

Szó és szó között
görgetem emlékeim
a többi már csend

Uram, add meg még
felhők alatt fölzengő
gyógyító zenéd

Úgy hiszem, reggel
amikor megcsókoltál
időntúli volt

Lábujjadból is
áradó szerelemmel
fizetsz mindenért

A hajnalcsillagról
szökkent át a kerítésen
nem láttam többé

Vároldalt, ahol
a falak összeérnek
érzem az időt

Türkiz angyalszem
világol szív alakú arcon
őszutón

Kabátba bűvó
rejtelmes szenvedélyek
megöregedtél

Álmodj tündérrel
hajnalcsillagot váró
téli éjszaka

Csend és szírom
köztük ostyafehérben
néma szerzetes